

зламаний журнальний столик до людської фігури, яка нерухомо лежала на підлозі.

— Ні, ні, ні...

Навколо панувала тиша і сіялося тонке, сіре місячне світло.

1

ТРЬОМА ТИЖНЯМИ РАНІШЕ

Телефон Емі розрядився незадовго до заходу сонця.

— О ні...

Вона сповільнила машину, керуючи однією рукою, а другою натискаючи бічну кнопку свого телефона.

— Агов, тільки не підвody мене.

Але екран залишився чорним. Зарядний порт у її вживаній автівці давно зламався. «Ти ідіотка, — вилаяла вона себе. — Навіщо ти слухала музику всю дорогу сюди?»

Відповідь була простою: вона не думала, що подорож триватиме так довго. В оголошенні це місце описували як «спокійне та віддалене». Не було сказано, наскільки віддалене.

Гугл-карти підрахували, що подорож Емі з Дубліна до найвіддаленішого пункту Західного Корка займе п'ять

годин. Вона їхала вже понад шість. Гугл не зважав на звивисті й неосвоєні дороги, а також не враховував хибних поворотів, які вона вибирала, і того факту, що вона не могла їхати з обмеженням швидкості всю дорогу.

Сонце опускалося за обрій. Вечірні тіні починали тягнутися над землею. І ось вона в сільській частині Ірландії, яка була для неї абсолютно незнайомою, без карти, яка б скерувала до місця призначення.

Чудово. Просто чудово.

Емі кинула телефон на пасажирське сидіння й далі поїхала вузькою сільською дорогою. Це була сіра стрічка, яка звивалася крізь зелені поля вздовж одного з великих півостровів, що утворювали південно-західне узбережжя Ірландії.

Краєвид, дикий і нерівний, зелено-сірий, здався дивним Емі, яка все своє життя прожила в місті. Праворуч від неї гористий хребет півострова здіймався, наче спина гігантської морської істоти. Ліворуч від неї під вечірнім сонцем мерехтів океан.

На дорозі попереду вона побачила жінку, яка йшла, а біля неї риссю біг чорний пес. *Дякувати Богу!* Є хтось, у кого можна запитати дорогу.

Емі зупинилася біля жінки й опустила вікно.

— Вітаю! — сказала вона. — Я шукаю будинок під назвою «Вид на море», за селом під назвою Ноккрі.

Блондинка років п'ятдесяти була в одязі для прогулянок і мала похмурий вираз обличчя.

— Просто їдьте далі, орієнтуючись на море ліворуч від вас. Ви його побачите. Він вирізняється серед решти.

— Чудово, — сказала Емі. — Дякую вам!

— Ви — подруга Керроллів? — запитала жінка.

— Не зовсім, — відповіла Емі. — Збираюся у них працювати. Я їхня нова няня або домробітниця.

На обличчі жінки промайнув дивний вираз.

— О.

Вона кілька разів кивнула.

— Ну, ви майже на місці. Його важко пропустити.

Емі різко відчула певну недовомовленість. У тоні жінки було щось, що їй не сподобалося. Але вона подякувала, підняла вікно й поїхала далі.

Приблизно за кілометр Емі повернула на дорогу й уперше побачила будинок Керроллів.

— Ого, — сказала вона вголос.

Жінка мала рацію: пропустити його важко.

Дім «Вид на море», таке футуристичне й елегантне, напівциліндричне диво сучасної архітектури, з усіма вигнутими лініями та блискучим склом від підлоги до стелі, виглядав цілковито недоречно на тлі віддаленого, нерівного ландшафту. Цей далекий куток Західного Корка був малолюдним, і єдиними іншими будівлями, які виднілися, були скромні фермерські хатини й коледжі. Було щось майже мерзенне в цьому показному домі, у відвертій демонстрації багатства.

Коли Емі натрапила на оголошення минулого тижня, переглядаючи вебсайти з пропозиціями роботи, було очевидно, що Керролли використовували свій будинок як принаду. «Проживання за місцем роботи... Домробітниця/няня/помічниця матері... Обрана кандидатура

матиме спальню з окремою ванною в нашому сучасному будинку... До обраної кандидатури ставитимуться як до члена сім'ї». До оголошення було додано кілька фотографій: спальня, краєвид, місце розташування. Емі побачила більше зображень будинку, коли знайшла матір Джун Керролл у соціальних мережах. Але нічого з цього не підготувало її до того, щоб углядіти це в реальному житті.

Вона відчула, як нові переживання скрутили їй життя. Це буде її перша зустріч із родиною. Джун мала з нею співбесіду телефоном і здавалася досить милою. Але Емі поняття не мала, який чоловік Джун, Майлз, та двоє їхніх дітей. Усе, що вона знала, — це те, що Тому було три роки, а Поппі — два, що вони милі й біляві (це було очевидно з інстаграму Джун) і що їхнім батькам потрібна додаткова пара рук у будинку. («Не дивно», — подумала вона, дивлячись на його розмір. Тримати це місце в належному вигляді вимагало немалих зусиль.) З кількох натяків Джун вона також підозрювала, що їм важко знайти когось, хто захоче доїхати до цього віддаленого місця.

Окрім цього, Емі не здогадувалася, на що йде.

Вона заїхала на довгу всипану гравієм дорогу і припаркувала свій пошарпаний маленький «рено кліо» поруч із витонченим чорним «БМВ» і білим «рендж ровером». Будинок нависав над нею: високий, величезний, страхітливий. Попри те що фасад будівлі був майже повністю скляним, вона не могла зрозуміти, чи хтось спостерігав за нею зсередини. Полум'я сонця, що

заходить, відбивалося від вікон, створюючи непрозорий помаранчевий відблиск.

Вона подивилася на своє відображення у дзеркалі заднього виду. Її довге чорне волосся варто було розчесати. Під зеленими очима залягли глибокі тіні. Емі критично нахмурилася, дістала з сумки тюбик консилера й нанесла його під очі. Провела щіткою по волоссю, нанесла бальзам для губ і почала подумки готуватися до зустрічі з новим роботодавцем.

Глибоко вдихнувши, вийшла з машини. Дістала сумку з багажника, підійшла до дверей «Виду на море» і подзвонила.

Секунди добігали хвилини. Ніхто не відповідав. Емі озирнулася на гори, на море, потім знову глянула на двері. Чи слід подзвонити ще раз?

Перш ніж вона спромоглася, їй відчинив двері чоловік років п'ятдесяти. Був на кілька сантиметрів нижчий за неї й майже повністю лисий. Він широко їй усмінувся.

— Вітаю, вітаю! Емі, я припускаю? Майлз Керролл. Приємно з вами зустрітись.

Він схопив її руку у свою, трохи спітнілу, і потиснув.

— Ласкаво просимо до «Виду на море»!

Хоча він був одягнений у зручний домашній одяг, Майлз Керролл справляв враження чоловіка, який зазвичай носив костюм. У нього були блідо-сірі очі, рот із широкими губами, що скидався майже на жаб'ячий, і м'яка статура, яка вказувала на малорухливий спосіб життя.

— Вибачте, що змусив вас чекати біля дверей, Емі. Тут час купання, і це хаос. Дозвольте допомогти вам.

Він забрав її валізу. Емі відзначила, що в нього був дублінський акцент, хоча чоловік був респектабельним і вищого класу, зовсім іншого, ніж вона. Майлз не був вродливим, та мав привітну харизму, яку було відразу помітно.

— Дякую, — сказала вона. — Пробачте, що запізнилася. Мені знадобилося більше часу, щоб добратися сюди, ніж я думала.

— Більшість людей не розуміють, наскільки віддалено ми мешкаємо.

Він відійшов убік.

— Заходьте!

Емі зайшла у двері і якусь мить просто дивилася. Інтер'єр був ще дивовижнішим, ніж здавався на фотографіях: відкритий план, високі стелі, гладкий і сучасний. Ліворуч була кухонна зона, праворуч — зона вітальні.

— Ваш будинок прекрасний, — сказала вона.

— Дякую, — відказав Майлз. — Він нам подобається. Заходьте, будьте як удома. Джун нагорі намагається одягнути наших двох монстриків у піжами. Вона спуститься за мить.

Залишивши сумку Емі біля дверей, він повів її в кухню.

— Сідайте, — мовив він, вказуючи на високі стільці біля мармурового острівця під навісними люстрами. — Чи можу я вам щось принести? Води? Чаю?

— Ні, все гаразд, дякую.

Емі сіла.

Нагорі верещала дитина — радісно, але голосно. Майлз сумно посміхнувся.

— Вони хороші діти, але геть втрачають розум під час купання.

Він сів навпроти неї.

— Отже, ви пережили поїздку з Дубліна?

— Це було не так уже й погано, — відповіла Емі. — Як довго ви тут живете?

— Два роки, і нам тут дуже подобається, — сказав Майлз. — Найкраще рішення, яке ми будь-коли ухвалювали. Ми приїхали до Західного Корка у відпустку, закохалися в це місце і вже ніколи не хотіли його